

Θενὰ σβεσθῇ ὁ ὕπουλος, παράσημός της γέλως,
καὶ θενὰ μείνουν δάκρυα ὀπίσω του καὶ θρήνοι,
καθὼς ὁπότεν τῆς πληγῆς ἀποσπασθὲν τὸ βέλος,
κατόπιν του πολύδακρυν τὸν θάνατον ἀφίνει.

ΤΟ ΔΥΣΤΥΧΕΣ ΑΡΝΙΟΝ

(Μῦθος τοῦ BIENNETΟΥ, ἀνιπτόμενος τὰ κατὰ τὴν Δανίαν, ἐν ἔτει 1864)

Τέσσαρες κύνες θηρευταί, ἰδόντες ἐν ἀρνίον,
προσέδραμον· ὅτι καλὸν τὸ ἔκριναν εἰς βρῶσιν.
Πλὴν δύο λύκοι, τῶν δασῶν προβάντες τῶν πλησίον,
αὐτόκλητ' ὑπερασπισταὶ τῆς ἀρετῆς ὀρμῶσιν.

Ἰδόντες τους, τὸ ἔστριψαν. Ἐγνώριζον τοὺς φίλους
πῶς εἶχον φήμην πονηρὰν ἀρπάγων καὶ ἀδίκων.
Ἐπίφοβ' εἰς τοὺς γείτονας, κακοὶ καὶ πρὸς ἀλλήλους,
πρὸς πράξεις μόνον ληστρικὰς φιλίαν εἶχον λύκων.

Πρὶν, εἶχον ἤδη φωραθῇ λαφύρων παρανόμων
παράνομοι διανομεῖς· καὶ ὁ λαὸς ἐμίσει
συγχρόνως τούτους τοὺς ληστὰς τοὺς ἐμποιοῦντας τρόμον,
καὶ ὅσους τὰς ληστείας των δὲν εἶχον ἐμποδίσαι.

Τοιοῦτο προηγούμενον καλὰ δὲν ἐγγυᾶται·
καὶ τὸ ἀρνίον τάχιστα ἐγνώρισε τί ἦσαν.
Δὲν ἤλλαξεν ἡ τύχη του ἂν ἤλλαξαν προστάται.
Πῶς θ' ἀποφύγῃ τὴν σκληρὰν τῶν δασοβίων λύσσαν;

Ἐπικαλεῖται καὶ θεοὺς βελάζον καὶ ἀνθρώπους
 νὰ θέσωσ' εἰς τοὺς φόβους του κ' εἰς τοὺς κινδύνους τέρμα.
 Ἐν τέλει κύνες δράμουσιν ἀπὸ παντοίους τόπους,
 διάφοροι τὸ μέγεθος, τὸ γένος καὶ τὸ δέρμα.

Ἐμπρὸς τῶν ἄλλων μολοσσὸς θηρευτικὸς ἐχώρει·
 Ἀπαύστως τὰς ἀλώπεκας μὲ δλεθρον ἠπεῖλει.
 Ὡς τίγριδος παρδαλωτὸν τὸ ἔνδυμα ἐφόρει,
 καὶ τὴν φωνὴν στεντώριον ὕψων, αὐτὰ ὠμίλει.

«Αἶ λύκοι φίλοι, τί μ' αὐτὸ ζητεῖτε τὸ ἀθῶον;
 »Τί ἐξασκεῖται κατ' αὐτοῦ ἡ ἀδίκος ὀργή σας;
 »Πρὸς τί τὸ δυναστεύετε, σεῖς δύο πρὸς ἓν ζῶον;
 »Καὶ ποῖον ζῶον! Τετραπλοῦς αὐτοῦ ἐστὲ καθεῖς σας.

»Κ' ἐπαίρεσθ' ἐπὶ τῇ αἰσχυρᾷ καὶ τῇ εὐκόλῳ νίκῃ!
 »Αὐτὴ εἶν' ἡ ἀνδρεία σας; Ἐδῶ θὰ διαπρέψῃ;
 »Ἡ δόξα εἰς τὸ θυμὰ σας, οὐχὶ εἰς σᾶς ἀνήκει.
 »Αἰσχύν' εἰς πάλην ὡς αὐτὴν τὸν νικητὴν θὰ στέψῃ.

»Ὑπὸ τὴν προστασίαν μου τὸ ζῶον τοῦτο κεῖται.
 »Ἰδέτε τοὺς ὀδόντας μου. Καθένας σας νὰ κρίνῃ
 »ἀφήνω, τίς ἡ τύχη του, ἐὰν μ' ἐπικαλῇται
 »ἡ ἀθωότης, ἡ τιμὴ καὶ ἡ δικαιοσύνη.»

Τῶν λύκων τὴν δυσκόρεστον ὀρμὴν καταπραΰνας,
 τοιαῦτα εἶπε· κ' ἐνταυτῷ δι' ἄκρων τῶν ὀμμάτων
 ὁ κομπορρήμων ἔκραζε καὶ ἄλλους δύο κύνας,
 καὶ ἤλπιζε συμπράκτορας νὰ τοὺς κερδίσῃ πράττων.

Ὁ εἷς αὐτῶν ἦτο δασὺς τῆς Σιβηρίας κύων,
τραχὺς, τὸ ρύγχος ἄγριος, ὀξύς ἐχθρὸς τῶν λύκων.
Εἷς πάλιν πλὴν αἵματηρὰν τραυματισθεὶς κατ' οἶκον,
ἤρεϊτο, καὶ πρὸς τὸ παρὸν, ἀπράγμονα τὸν βίον.

—

Ἀλλ' ὅμως τὴν ἀλήθειαν ἂν μοι ζητῆτε πλήρη,
πολὺ φοβοῦμαι ὁ καλὸς, ἀντὶ διὰ τὸ θυμὰ
πολλὴν νὰ εἶχεν ὄρεξιν τὸ δέρμα του νὰ φθείρῃ,
ὅτι τὸ θυμὰ σύσσωμον νὰ φάγῃ ἐπροτίμα.

—

Ὁ ἄλλος ἦν Λακωνικὸς καὶ ἰχνηλάτης κύων,
ὀξύς, θρασὺς, ἀμέτοχος κακῶν δολιοτήτων,
ἐπὶ πολέμων ἄμαχον, ἀνήμερον θηρίον,
μετὰ τὴν μάχην τιθασσὸς καὶ θωπευμάτων ἥττων.

—

Ἰδὼν ἐκεῖ τὸν μολοσσὸν, τῷ εἶπε πλησιάσας·
«Εἰρήνης βίον τοῦ λοιποῦ μοι ἐπικλώθ' ἡ τύχη.
» Δὲν θέλω πλέον πόλεμον. Αἰ δάφναι χάρισμά σας.»
Καὶ ἤρχισε τοὺς πόδας του εἰρηνικῶς νὰ λήχῃ.

—

Καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτόν· «Εἷς ἄλλας περιστάσεις
» σὺ, Κύριε, μὲ ἄφησας ἐν μέσῳ τοῦ ἀγῶνος.
» Τὴν τύχην τώρα ὕπαγε καὶ σὺ νὰ δοκιμάσῃς.
» Τὰ πράγματ' ἂν περιπλακοῦν, διόρθωσόν τα μόνος.»

—

Οἱ λύκοι κατενόησαν ταχέως τί συμβαίνει,
καὶ πῶς πολὺ ὁ μολοσσὸς νὰ βλάβῃ δὲν ἠμπόρει.
Ἐπίσης πλὴν ἐνόησαν πῶς ὁ λαὸς ἐν γένει
ὥς κλέπτας καὶ ὥς ἄρπαγας κρυπτῶς τοὺς ἐθεώρει.

—

Καὶ νὰ τοῖς τύπτῃ ἤρχισε τὸ συνειδός. Τῶν ποίων ;
Τῶν λύκων συνειδός ; Διπλοῦν τινῶν ἐκ τῶν ἀνθρώπων.
Καὶ ἄνευ περιφράσεων καὶ ἄνευ προοιμίων,
πρὸς τὸ ἀρνίον κατ' αὐτὸν ἐλάλησαν τὸν τρόπον.

—
«Μεγάλα μὴ περίμενε παρὰ τῶν προστατῶν σου·
»ἀλλ' οὐδ' ἡμᾶς ἐκλάμβανε ὡς ἀδδηφάγα ζῶα.
»Υπόμεινον νὰ φάγωμεν τὸν ἕνα τῶν ποδῶν σου,
»κ' ἡμεῖς σοὶ ἐγγυώμεθα τ' ἄλλα σου μέλη σῶα.»—

—
«Τὸν πόδα μου! Πρὸς τοῦ Πανός! Εἶναι φρικτόν! Συνθήκη
»θα μ' ἐγγυᾶται τὰ λοιπά; Ἀράχνης εἶναι νῆμα.
»Τὴν σέβονται τὰ πρόβατα, τὴν ἀθετοῦσ' οἱ λύκοι.
»Ὁ ἀδελφός μου ἔγινε τῶν συνθηκῶν σας θυμᾶ.

—
»Πάντες αὐτὴν κυρώσαντες παρέβητε πρὸς χλεύην.»
Πρὸς ταῦτα δὲ ὁ μολοσσὸς ἀπήντησεν ἐντόνως·
«Μὴ κατ' ἐμοῦ παράπονα· ἐγὼ δὲν τὴν παρέβην.
»Ἀλλὰ τί δύναμαι, ἀφ' οὗ ἐγκατελείφθην μόνος ;

—
»Ὡμίλησα καυχώμενος· πολλάκις μοὶ συμβαίνει.
»Ἀλλ' εἶν' ἀπεριόριστος ὁ ὑπὲρ σοῦ μου ζῆλος.
»Πλὴν πῶς εἰς πάλιν νὰ προβῶ ὅταν ὀπίσω μένη
»ὁ ἰχνηλάτης, ὁ πιστὸς, ὁ ἐντιμός μου φίλος ;

—
»Τὸν πόδα τοῦτον σοὶ ζητοῦν ἀδίκως, τὸ ὀμνύω.
»Πλὴν τί νὰ πράξω κατὰ σοῦ ἂν ὅλοι ἐπιπέσουν ;
»Εἰς ποῦς τί εἶναι ἔπειτα ; Ὁ ὄρνις ἔχει δύο,
»καὶ ὅμως τί εὐκίνητος ! Οἱ τρεῖς ἄς σοὶ ἀρκέσουν.»

— «Ὁ λόγος σου, προσάτα μου εἶν' αἰσχος, εἶναι φρίκη»,
περίτρομον τὸ δυστυχὲς ἄρνιον ἐξεφώνει·
«ἀλλ' ἄφ' οὗ μ' ἄφησας αἰσχυρῶς, ἅς ἔλθωσιν οἱ λύκοι.
» Ἄς γίνη ἡ ἐγχείρησις. Τοῖς δίδω ὥς τὸ γόνυ.»

—
«Ναὶ, ὥς τὸ γόνυ! καὶ, γκοδδάμ! (ὁ μολοσσὸς καυχᾶται)
» νὰ μάθῃ ποῖος εἶμ' ἐγὼ ἅς ἔλθῃ ὅστις θέλει.»
Καὶ ἴστατο προκλητικῶς, ὁπότε διαβάται
κύνες μεγάλοι καὶ μικροὶ παρέρχοντ' ἐν ἀγέλῃ.

—
Κ' ἐγαύριζον· «Νὰ μᾶς δοθῇ ὀλόκληρον τὸ σκέλος.
» Δὲν εἶναι σκέλος ἄρνειον; Εἰς κύν' αὐτὸ ἀνήκει.
» Νὰ μᾶς δοθῇ καὶ ὁ μηρός· ἢ μᾶλλον μέλος μέλος
» ὀλόκληρον τὸ πρόβατον νὰ σκευασθῇ καρύκη.»

—
Περίτρομον τὸ πρόβατον καὶ ἐν ἀπελπισίᾳ
εἶδε τὸ πᾶν ἀπολεσθὲν, καὶ εἰς φυγὴν ἐστράφη,
κ' ἐκρύβ' εἰς ἔλη ἄβατα, εἰς ἄγνωστα νησία,
ἔπου ἡ νηπιότης του ἡ εὐτυχὴς ἐστράφη.

—
Λύκοι καὶ κύνες σπεύδουσι τίς πρῶτος νὰ προσδράμῃ.
Εἰς τὰς λαμπράς των ὑλακάς ἀντιλαλοῦν τὰ δάση.
Ἀπῆλθε δὲ καὶ ἡ τριάς, κ' ἠπόρει τί νὰ κάμῃ
ὅταν ἐκεῖνοι ἤθελον τὴν λείαν των μοιράσει.

—
Τὰ ὦτα κάτ' ὁ μολοσσὸς, ἀλλὰ καὶ τύφου πλήρης,
ἐχώρει πρὸς τὴν κοίτην του, καὶ μεταξὺ ἐλάλει·
«Δί' ἓνα πόδα δά καὶ σὺ τὸν κόσμον διεγείρεις!
» Ἀλλ' ἀνκάνεις τὸν ὦμόν σου, τὴν κεφαλὴν προσβάλλῃ...»

Καὶ μέχρι τέλους πρὶν εἰπῇ, γῇ, οὐρανὸς καὶ πόντος
ἐκάγχασαν στεντόριον. Ἐγὼ δὲ πρὸς ἐκεῖνον
τὸν ὑποσχέσεων μεστὸν, τὸν ἐχθροφάγον ὄντως,
τοιαύτην δίδω συμβουλὴν, τὸν λόγον ἀποτείνων·

—

«Μὴ τοῦ λοιποῦ ὑπόσχεσαι. Οὐδένα δελεάζεις.
»Ματαία ἡ θωπεία σου κ' ἡ ψευδοκολακεία,
»ματαία καὶ ἡ ἀπειλή. Κἀνένα δὲν τρομάζεις.
»Τὸν ἀπατῶντα συνεχῶς ἀμείβ' ἡ δυσπιστία.»

—

Εἰς δὲ τὸν δευτερότοκον τῶν λύκων· «Φίλτατέ μου,
»σὺ, λέγω, τὸν πρεσβύτερον δουλεύεις. Εἶσαι κτῆνος.
»Σὺ ἔχεις ὅλας τὰς πληγὰς, τὰ βάρη τοῦ πολέμου·
»ὅλας τὰς δάφνας, τὰς τιμὰς, τὰ λάφυρα, ἐκεῖνος.

—

»Τὸ ἔγκλημα πλὴν τῆς αἰσχρᾶς ὑμῶν λυκοφιλίας
»θα ἦν' εἰς ἀμφοτέρους σας διηνεκῆς αἰσχύνῃ·
»κ' ἡ γῇ τὴν νέαν βλέπουσα κατάχρησιν τῆς βίας,
»θενὰ διστάζ' εἰς οὐρανοὺς ἂν ζῇ δικαιοσύνη.»

—

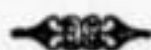
Εἰς σέ δὲ λέγω, ἄκριτε ἀγέλη κυναρίων,
οὕτω συνασπιζόμενοι, παράφρονες πῶς εἴσθε,
κατὰ τῶν ζώων τῶν μικρῶν καὶ ὑπὲρ τῶν θηρίων.
Θὰ ἔλθῃ κ' ἡ ἡμέρα σας. Νὰ μὴ παραπονῆσθε.

—

Πρὸς δὲ τοὺς κύνας καὶ τοὺς τρεῖς τοιαῦτα λέγω κράζων·
—«Στηρίζετε τοὺς ἰσχυροὺς κατὰ τῶν ἀδυνάτων,
»ἀλλὰ, ὁ κατὰ δύναμιν τοὺς φαύλους μὴ κολάζων
»τί εἶναι, ἢ συνένοχος εἰς τὰ ἐγκλήματά των;»

—

Λέγω δ' εἰς πάντας· «Μάταιον τῶν συνθηκῶν τὸ κῦρος.
«Τὸν κόσμον ἐδιδάξατε πῶς λόγος ἀθετεῖται,
»πῶς ὑποσχέσεις, καὶ τιμὴ, καὶ πίστις εἶναι λῆρος.
»Ἀγέλη λύκων καὶ κυνῶν, θὰ μεταμεληθῇτε.»

ΜΑΡΚΟΣ ΒΟΤΣΑΡΗΣ

ΠΟΙΗΜΑ

ΑΛΛΕΚΟΥ (HALLECK)

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ)

Ὁ Ἀλλέκ (Fitz-Greene Halleck) γεννηθεὶς ἐν Κοννεκτικούτῃ τῆς Ἀμερικῆς ἐν ἔτει 1795, ἀποβιώσας δὲ κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους 1867, ὀλίγα μὲν ἔγραψεν, ἀλλὰ διὰ τὸ κάλλος τῆς στιχουργίας καὶ τὸν πλοῦτον τῶν ἰδεῶν ἀντὶ πολλῶν τιμώμενα. Εἰς τῶν κριτικῶν, ὁ Ἑρρίκος Τυκερμάν, λέγει περὶ αὐτοῦ, ὅτι εἶναι ἴσως ὁ γνωστότερος καὶ ἀγαπητότερος τῶν ἀμερικανῶν ποιητῶν. Ὡς τὸ ἐξοχώτατον δ' αὐτοῦ ἀριστούργημα θεωρεῖται ἡ εἰς Μάρκον Βότσαρην ᾠδὴ, ἣν ἔγραψε κατὰ τὸ 1827 ἐπανελθὼν ἐξ ὁδοιπορίας εἰς Εὐρώπην. Οἱ Ἀμερικανοὶ λέγουσιν αὐτὴν τὸν ἀκρογωνιαῖον λίθον τῆς δόξης του· καὶ δὲν ὑπάρχει κάτοικος τῆς Ἀμερικῆς ἐκαστέρου τοῦ φύλου ὁ πωσοῦν ἀγωγῆς μετασχὼν, μὴ ἡξεύρων αὐτὴν ἐκ στήθους, διότι περιέχεται εἰς πάσας τὰς ἐγκυκλοπαιδείας καὶ διδάσκεται εἰς πάντα τὰ σχολεῖα, φιλολογικὴν φιλοκαλίαν, συγχρόνως δ' εὐτυχῶς καὶ φιλελληνικὰς συμπαθείας ἐμποιοῦσα. Τὸ ποιητικὸν τοῦτο προϊόν δικαίωμα ἔχει νὰ θάλλῃ ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου Παρνασσοῦ, καὶ εὐχῆς ἔργον εἶναι νὰ μεταφυτευθῇ ποτε ἐπιδεξιότερον ἢ διὰ τῆς παρούσης ἀποκείρας.

Μεσονύκτιον εἶναι, κ' ἐντὸς τῆς σκηνῆς του,
ἀσφαλῶς φρουρουμένης, ὁ Τοῦρκος κοιμᾶται.
Θορυβοῦσι τὸν νοῦν του ὀνείρων ἀπάται.
Τὴν Ἑλλάδα πρηνῇ πῶς πιέζ' ἡ ἰσχὺς του,

